

IANCU LAURA

Nádszálak

*Felhősödik s az Isten
most éppen háttal van,
mereng, mintha anyámat
látnám ujját tördelni szorgosan,
már csak ül, már csak öregszik
libabőrös gyolcsingben;
pohár vízért sem kiált
tegnap óta Isten.*

*Vergődik a harangnyelv,
kettőt búcsúzik, egyet üzen,
nyakába veszi a világot,
mintha meleg halott volna,
ki tudja melyik templom
hányadik tornyába;
ütéseire meg-megrezzen Isten
hajladozó háta.*

Harmadik nap a pokolban

*Eszembe jutott újból
a farkaskutya. Együtt találtuk,
akkor még rét volt nem akácos
a Kuratura. Titkoltuk,
mintha szerelmet viseltünk volna.
Arcom pipacsvirág ma is, ha nézel.
Mondanom kéne miért szöktem hozzád,
mit remélek e túlvilági úttól...
Menekülés, hogy lélegzem,
és utat ró vakon verő szívem.
Megyek veled füstben, lángösvényen.
Elnagyolt lépéseink
farkasnyomokra vezetnek.
Mondd, miért hívtál
halottak közé élőknek?*

Jöttél

„Jajomból kihagyom Neved”.
(*Ady Endre: Istenhez hanyatló árnyék*)

*Télidőben jajszóval szeretett szólni
bennünk a bukott angyal, a féltékeny,
s e fájdalom is öröm volt,
afféle látnoki veszedelem,
hogy íme, jössz, leülsz, búsulsz velem...
Mi fájjon, ha már Te sem?
Tizedelt háború, nyomor és szerelem,
amerre jártunk, ha ünnep volt is
gyászruhába öltöztünk, ez illett ránk,
ezt szabta a történelem,
és szebb volt minden évszagnál
a reggeltől estig vergődő halál,
afféle látnoki veszedelem,
s Te eljöttél, elragadtál.*

Leszáll a köd

*Vannak még napok —
több van, nem hét!
A végtelen idő hiánnyal telített edényei.
Oda járok olykor én is
lopakodva arcot mosni.
Napszámosa vagyok a hiánynak,
itt mindig béke van, és
minden nap
pünkösdvásárnap.
Szállnak a lángnyelvű égi szavak,
köd hozza, nem pirosak.
Itt nem tudható, a vizek merről folynak,
s hogy élt-e valaha is Ádám, Éva.
Akárhonnan is, most ide gyere haza,
készen áll a bárka,
kirakodóvásár lesz. Először és utoljára.*